

BÉ HOA HỒNG
CẢM THẤY

SỢ HÃI

MỘT CUỐN TRUYỆN TRANH VÀ HOẠT HÌNH ĐỂ
GIÚP TRẺ EM NHẬP CỬ NÓI VỀ NỖI SỢ HÃI.

TÁC GIẢ: VICKO ALVAREZ
NGƯỜI THÔNG DỊCH: VĂN HUYNH

Scholar
COMICS

THIS COMIC IS FOR ALL THE CHILDREN
WHO HAVEN'T FOUND THE WORDS TO
DESCRIBE THEIR UNIQUE FEARS. I HOPE
ROSITA CAN HELP.

A NOTE FOR ADULTS: THIS ZINE
DISCUSSES THE TOPIC OF DEPORTATION
WHICH MAY MAKE A CHILD
UNCOMFORTABLE. IF YOU CAN, BE BY
THEIR SIDE WHEN THEY READ THIS.

THIS BOOK HAS BEEN TRANSLATED
FROM ENGLISH AND BASED ON A LATIN
AMERICAN CHARACTER.

COPYRIGHT (C) JULY 2017

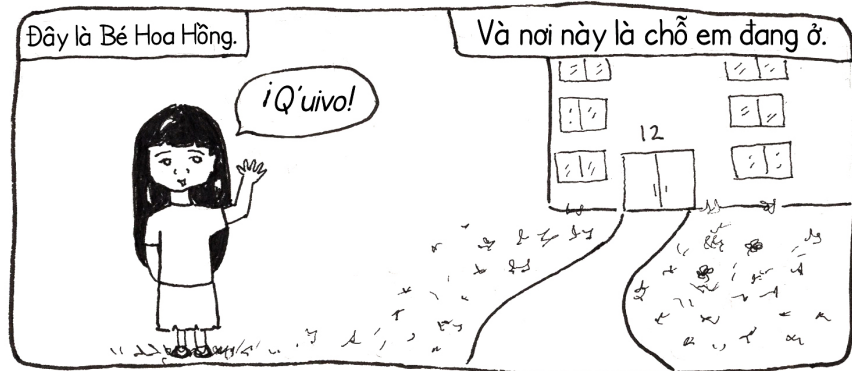
SCHOLAR COMICS

SCHOLARCOMICS.COM

 FB.COM/SCHOLARCOMICS

 @_LAVICKO

 @LAVICKO

Chúng ta có thể làm gì?

Di trú có thể là một chủ đề rất khó giải quyết nhưng có những điều chúng ta có thể làm để giữ an toàn.

Đừng mở cửa: Nếu bạn nghĩ cảnh sát hoặc nhân viên ICE có thể ở ngoài nhà bạn, bạn không cần mở cửa. Các viên chức chỉ có thể vào nhà nếu họ có một mảnh giấy có chữ "bảo hành" từ tòa án nhập cư. Họ phải cho bạn thấy giấy "bảo hành" để vào nhà bạn. Nhiều viên chức cố gắng nhập vào nhà mà không có giấy này, nhưng họ không thể.

Giữ im lặng và đừng ký bất cứ điều gì: Nếu một viên chức nói chuyện với bạn, bạn không phải nói gì cả. Họ có thể cố gắng hỏi nhiều câu hỏi, như: Bạn có phải là cư dân hợp pháp không? Nhưng bạn không nên trả lời họ đến khi bạn có luật sư ở bên bạn. Viên chức có thể được yêu cầu bạn hoặc gia đình của bạn ký vào các mẫu đơn mà quý vị không hiểu. Đừng ký vào các mẫu đơn đó và cố gắng nói chuyện với luật sư ngay lập tức.

Chụp ảnh và ghi chú: Nếu bạn thấy ai đó bị viên chức lấy đi, hãy thử chụp ảnh hoặc quay video và cố ghi chú những gì các viên chức trông như thế nào, và tên họ hoặc số huy hiệu của họ nếu bạn có thể. Điều này có thể rất khó để làm nhưng cũng có thể hữu ích để đấu tranh cho một thành viên gia đình hoặc hàng xóm tại tòa án.

Kết nối với cộng đồng: Có nhiều người làm việc chăm chỉ để bảo vệ những người không có giấy tờ. Luôn kết nối với những người đó và giữ thông tin liên lạc của họ để tiện dụng.

Cảm ơn bạn rất nhiều vì đã đọc câu chuyện của Rosita. Hai trang cuối cùng này dành cho đọc để tìm hiểu các bước họ có thể thực hiện để giữ cho những người như ông Vidal, Rosita và mẹ cô an toàn. Chúng ta càng tìm hiểu thêm về việc nhập cư và hiểu về quyền của người không có giấy tờ, chúng ta càng ít sợ nó.

Từ vựng quan trọng:

Người không có giấy tờ: Mọi người sống ở đất nước này phải có tài liệu nói rằng họ sống ở đây một cách hợp pháp. Nếu ai không có những tài liệu này, chúng tôi nói rằng họ không có giấy tờ. Có thể rất, rất khó để có được những tài liệu này để có nhiều người không có giấy tờ ở Mỹ.

ICE - Viết tắt của Di trú và Hải quan thực thi. Họ là những người đến nhà của Rosita và bắt ông Vidal đi. Họ khác với cảnh sát mà bạn thấy hàng ngày bởi vì ICE chỉ có nghĩa vụ thi hành luật nhập cư.

Trục xuất - Trục xuất là khi các viên chức ICE buộc những người không có giấy tờ rời khỏi nước Mỹ. Đôi khi chúng ta biết khi nào ICE sẽ trục xuất mọi người, nhưng nhiều lần ICE không cho chúng ta biết. Nhiều người nghĩ rằng trục xuất là không công bằng và không đúng bởi vì chúng ta nên được phép sống bất cứ nơi nào gia đình của chúng ta cần.

Trạm kiểm soát - Cảnh sát hoặc viên chức ICE đôi khi đăng lên trên một con đường đông đúc hoặc vào một xe điện / xe buýt bận rộn và hỏi mọi người xem họ có đang sống ở đây một cách hợp pháp hay không. Họ có thể yêu cầu giấy phép lái xe hoặc họ chỉ có thể đặt câu hỏi như, "Bạn có phải là công dân Hoa Kỳ không?" Viên chức có thể bắt giữ một số người nếu họ nghĩ người đó không có giấy tờ. Các trạm kiểm soát có thể rất đáng ngạc nhiên và có thể làm cho mọi người rất lo lắng nhưng bạn không phải trả lời các câu hỏi của họ.

Một lần, có điều gì rất kì lạ xảy ra ở trường. Tôi sẽ để Bé Rosita kể về điều đó.

Vào một ngày nọ, ở giờ ra chơi, những đứa trẻ khác nói với tôi là, "Bạn không phải là người ở đây, đưa cho tôi coi giấy tờ của bạn. Tôi không hiểu họ muốn gì nhưng bạn của tôi là ScholaR, nói với tôi là tôi không cần quan tâm đến những đứa trẻ đó."

Tuy vậy nhưng tôi biết họ gào thét vào tôi là vì tôi không sinh ra ở đất nước này.

Nhưng không sao, ai thèm quan tâm chứ! Giờ tôi ở đây. Tôi được đi học chung trường với họ. Tôi cũng là một đứa trẻ tốt. Tại sao họ chê cười tôi? Thật là vô lý.

Có ai đó đã từng chê cười bạn không?

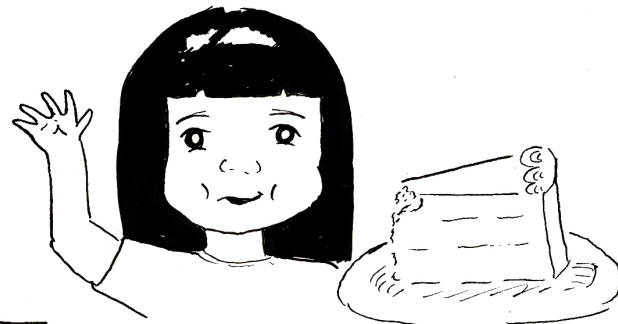

Họ đã nói gì với bạn?

Tôi vẫn còn nhiều vấn đề muốn hỏi. Và tôi vẫn đang cảm thấy sợ hãi. Nhưng tôi vui vì tôi có cuốn sách tô màu để cho tôi cảm thấy bình tĩnh. Tôi rất vui vì tôi có những người bạn luôn lắng nghe những câu chuyện của tôi. Tôi vui vì mẹ tôi luôn để trả lời những câu hỏi của tôi. Và tôi vui vì có những người luôn giúp tôi và mẹ tôi cảm thấy an toàn.

Tôi cũng rất vui vì tôi được ăn bánh nữa. Cảm ơn bạn đã đọc câu chuyện của tôi!

Tạm biệt!

Mỗi khi tôi cảm thấy sợ hãi, tôi đều nói chuyện với mẹ. Điều đó giúp tôi vượt qua nỗi sợ hãi của mình. Vào ban đêm, tôi và mẹ thường uống trà với nhau và tôi hỏi mẹ rất nhiều câu hỏi.

"Ông Vidal đang ở đâu vậy mẹ? / Where is Mr. Vidal?"

- Mẹ tôi nói ông ấy đã trở về với đất nước của ông ấy.

"Tại sao họ đưa ông ấy đi? / Why did they take him?"

- Mẹ tôi nói tại ông ấy không có giấy tờ tùy thân.

"Có phải chúng ta cũng không có giấy tờ tùy thân phải không mẹ? / Are we undocumented?"

- Mẹ tôi nói đúng đúng vậy con ạ, nhưng có rất nhiều người đang giúp chúng ta có một chỗ ở an toàn và hy vọng rằng chúng ta sẽ nhận được giấy tờ.

Bạn cảm thấy như thế nào?

Hãy vẽ hoặc viết cảm nhận của bạn ở dưới đây.

Bạn thường làm gì để giúp mình cảm thấy tốt hơn?

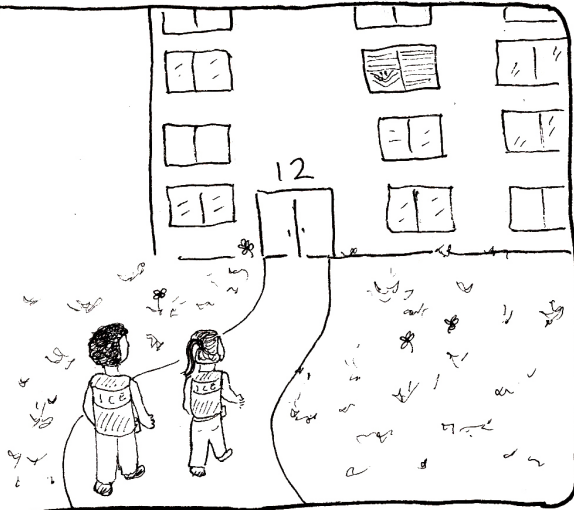

Vào một ngày kia, có điều gì thật kỳ lạ và đáng sợ hơn đã xảy ra ở nhà Rosita.

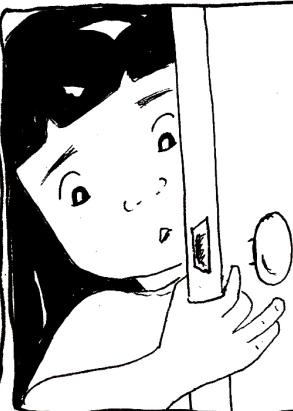
Một ngày nọ, có điều gì thật kỳ lạ đã xảy ra và làm tôi rất sợ

Có người đến chỗ tôi ở. Họ giống như cảnh sát, nhưng tôi không chắc.

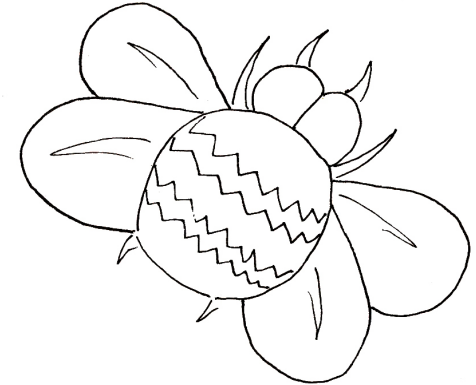
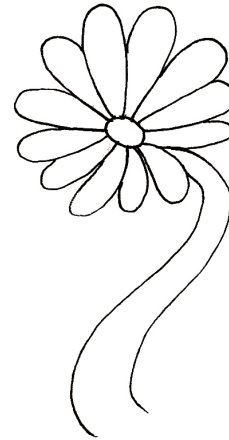
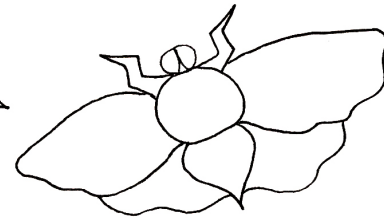
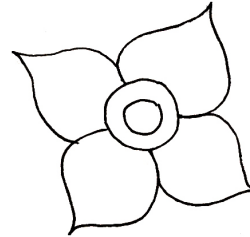

Tôi nghe tiếng la và tôi mở cửa để nghe rõ hơn. Tôi nghe họ la lên, "Ông Vidal mở cửa ra!" Ông ấy là người hàng xóm ở tầng dưới tôi.

Có khi, nếu tôi không hết sợ hãi, mẹ tôi nói rằng tôi đang "bồn chồn, không yên." Điều đó có nghĩa là tôi ngồi không yên. Tôi không thể ngừng lo lắng và tôi nhúc nhích rất nhiều. Khi tôi cảm thấy như thế, tôi thường bắt đầu tô màu và chơi với cho người hay sốt ruột.

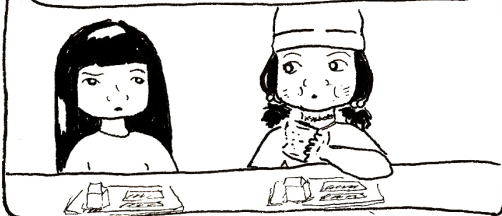
Hãy cùng tô màu nào!

Cám ơn vì bạn đã lắng nghe câu chuyện của tôi. Tôi không kể cho nhiều người nghe về nỗi sợ hãi của tôi.

Một lần, tôi nói cho bạn ScholaR của tôi nghe.

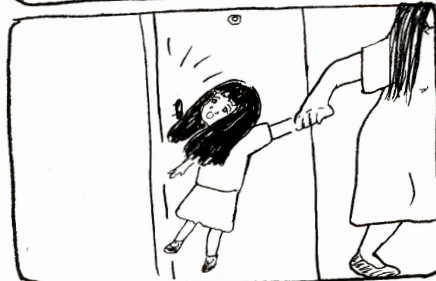
ScholaR ôm tôi... có thể nói là một cái ôm.

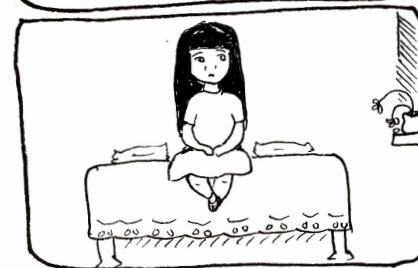
Bạn có hay nói chuyện với ai vào những lúc bạn cảm thấy sợ hãi không? Hãy vẽ chân dung của họ ở dưới đây.

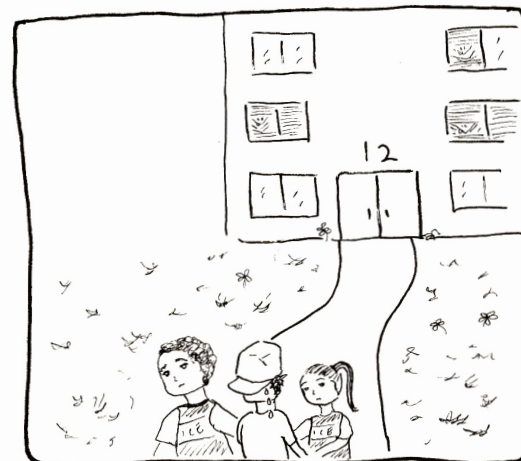
Mẹ tôi nhìn thấy tôi và mẹ đã kéo tôi ra khỏi cánh cửa và đóng cửa thật mạnh.

Mẹ tôi nói với tôi, "Con đi vô phòng đi." Tôi đã làm theo. Nhưng sau đó mọi thứ xung quanh tôi đều im lặng.

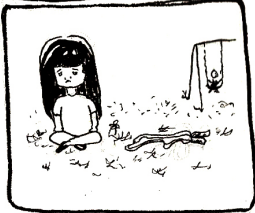
Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ và tôi thấy rất nhiều người đưa ông Vidal đi.

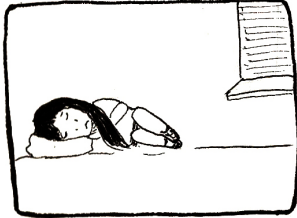
Ông Vidal đã không bao giờ trở lại. Và tôi không được đi ra ngoài trong vòng HAI TUẦN sau ngày ấy. Mẹ tôi nói mọi thứ đang rất nguy hiểm. Tôi không hiểu tại sao lại nguy hiểm nhưng tôi rất sợ hãi. Tôi nghĩ rằng ông Vidal cũng không ra ở đây và đó là lý do tại sao ông Vidal lại bị đưa đi. Tôi không muốn mấy người đó đưa tôi hoặc mẹ tôi đi. Việc bị dặt đi làm tôi rất sợ hãi... sợ nhiều lắm...

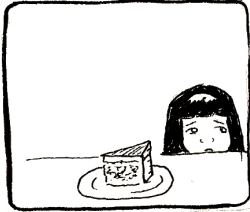
Sau ngày ấy, tôi không muốn đi chơi.

Tôi cảm thấy mệt mỏi rất nhiều.

Và tôi cũng không muốn ăn bánh ngọt.

Bạn có bao giờ cảm thấy sợ hãi cho gia đình của bạn không?
Chuyện gì làm bạn sợ?

Nếu bạn muốn nghỉ ngơi một chút, thì hãy nghỉ ngơi đi. Nghỉ bao lâu cũng được. Nhưng nếu bạn muốn tiếp tục, điều này cũng không sao... Có đôi khi đó cũng là một điều tốt nếu bạn có thể nói ra được sự sợ hãi của mình nhưng có đôi khi bạn không cảm thấy thoải mái sau khi nói ra những điều đó. Dù bạn có quyết định ra sao đi nữa, thì mọi chuyện cũng sẽ ổn thôi.

Cơ thể của bạn cảm thấy như thế nào khi bạn sợ hoặc rất lo lắng?

